

LBRIS

We know
books

CICLUL ROATA TIMPULUI:

Ochiul lumii

În căutarea cornului

Dragonul renăscut

Umbra se întinde

Focurile cerului

Seniorul haosului

Coroana de săbii

Calea Pumnalelor

Inima iernii

La răscruce de drumuri în amurg

ROBERT JORDAN

CICLUL
ROATA TIMPULUI
VOLUMUL 1

OCHIUL LUMII

EO

Ținuturile de la Hotar: Neamurile care se învecinează cu Mana Pustiitoare: Saldaea, Arafel, Kandor și Shienar.

Ținuturile Pârjolite: Ținuturile sterpe care înconjoară Shayol Ghul, dincolo de Mana Pustiitoare.

Umbrărău: *Vezi* Myrddraali.

Vârsta Legendelor: Vârsta încheiată cu Războiul Umbrei și cu Frângerea Lumii. O perioadă în care Aes Sedai înfăptuiau minuni la care acum oamenii nu pot decât să viseze. *Vezi de asemenea* Roata Timpului.

Vremea Nebuniei: *Vezi* Frângerea Lumii.

CUPRINS

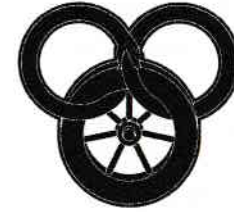
Mai devreme – Corbi	7
Prolog – Piscul Dragonului	35
1 – Un drum pustiu	47
2 – Străinii	68
3 – Neguțătorul ambulant	83
4 – Menestrelul	100
5 – Noaptea Iernii	119
6 – Pădurea de la Apus	139
7 – Afară din pădure	149
8 – La adăpost	166
9 – Istorisirile Roții	185
10 – Plecarea	205
11 – Drumul spre Taren Ferry	218
12 – Peste Taren	229
13 – Hotărâri însemnate	246
14 – La Cerbul și Leul	268

15 – Prieteni și străini	286
16 – Mestereasa	312
17 – Paznici și vânători	326
18 – Drumul spre Caemlyn	346
19 – Umbra care pândește	364
20 – Praf în bătaia vântului	386
21 – Ascultă vântul	408
22 – Calca aleasă	423
23 – Fratele Lup	430
24 – Pe Arinelle în jos	447
25 – Seminția Pribegilor	463
26 – Whitebridge	481
27 – La adăpost de furtună	508
28 – Urme în văzduh	522
29 – Ochii fără milă	532
30 – Fiii Umbrei	550
31 – Cântând pentru cină	568
32 – Patru Regi din Umbră	581
33 – Întunericul așteaptă	604
34 – Ultimul sat	635
35 – Caemlyn	653
36 – Ochiul din Pânză	670
37 – Urmărirea cea lungă	687

38 – Salvarea	697
39 – Se țese Ochiul	715
40 – Ochiul se strânge	728
41 – Prieteni vechi, primejdii noi	756
42 – Amintiri despre vise	774
43 – Hotărâri și viziuni	789
44 – Bezna învaluie Căile	804
45 – Urmăritorul din umbră	819
46 – Fal Dara	837
47 – Alte istorisiri ale Roții	858
48 – Mana Pustiitoare	873
49 – Dușmanul se trezește	887
50 – Întâlniri la Ochi	899
51 – Înfruntarea cu Umbra	913
52 – Nici început, nici sfârșit	924
53 – Se învârte Roata	937
GLOSAR	949

CAPITOLUL

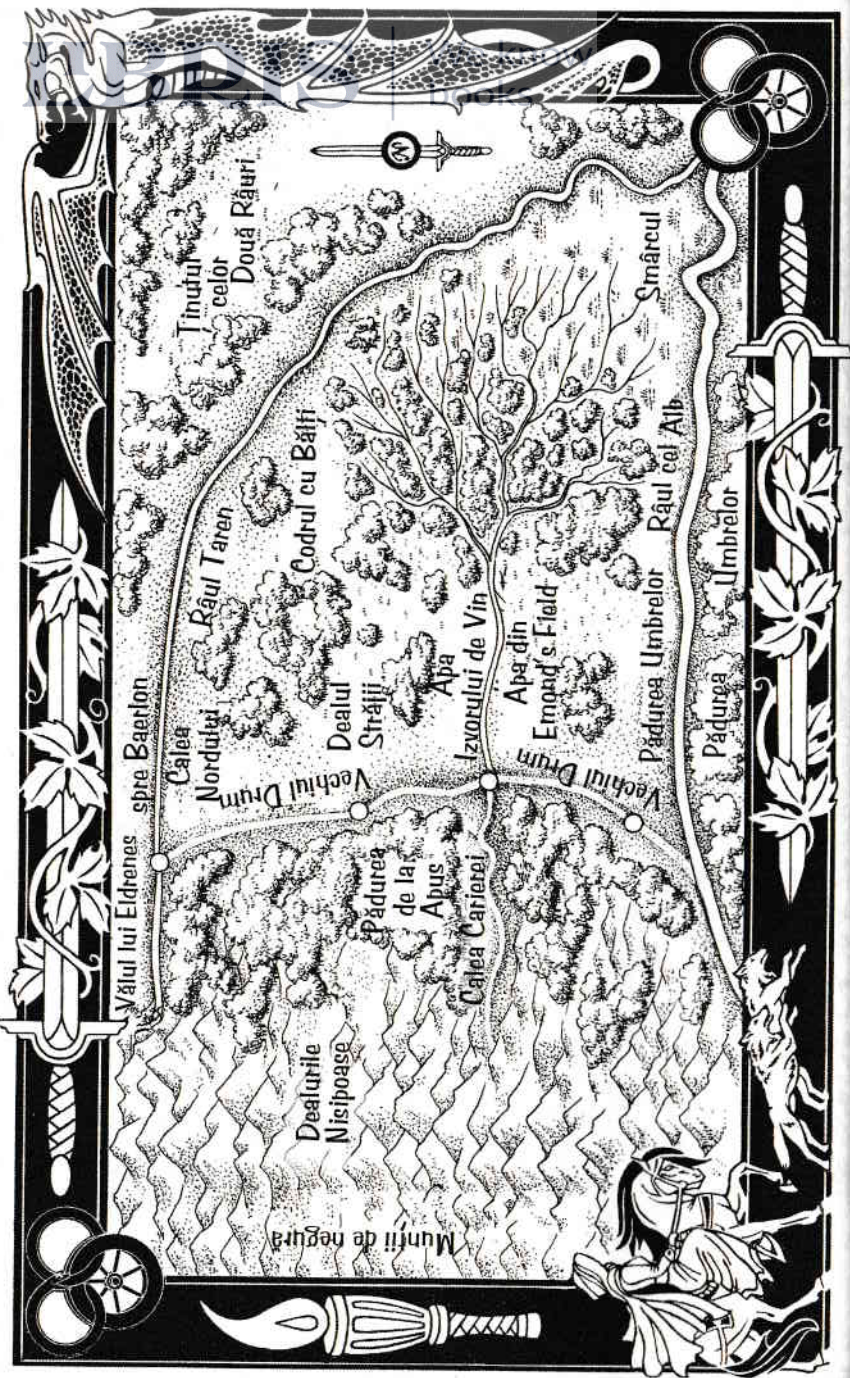
1

Un drum pustiu

Roata Timpului se învâрте mereu, iar Vremurile vin și trec, lăsând în urmă amintiri care devin legendă. Legendele pălesc și se transformă în mituri, și până și miturile sunt de mult uitate atunci când Vârsta care le-a dat viață se întoarce. Într-o Vârsta, căreia unii îi spuneau cea de-a Treia, una ce încă urmează să vină, dar e de mult apusă, o pală de vânt izbucni în Munții de Negură. Vântul nu era începutul începuturilor, căci mișcările Roții Timpului nu cunosc începuturi și sfârșituri. Era doar un început printre atâtea altele.

Iscat de sub piscurile mereu înconjurate de nori de pe urma cărora munții își primiseră numele, vântul suflă spre răsărit, peste Dealurile Nisipoase – care cândva, înainte de Frângerea Lumii, fuseseră malul unui mare ocean. Apoi se prăvăli spre Ținutul celor Două Râuri, străbătând pădurea încălciată numită Pădurea de la Apus, și se abătu asupra a doi bărbați care mergeau, cu o căruță și un cal, de-a lungul drumului pietruit numit Calea Carierei. Cu toate că primăvara ar fi trebuit să înceapă de mai

mult de o lună, vântul purta cu el un suflu de gheață, ca și cum ar fi preferat să aducă nori de zăpadă.

Rafalele îi lipeau lui Rand al'Thor mantia de spate; îi încurcau bucata de lână de culoarea pământului printre picioare, apoi o făceau să fluture în spatele lui. Băiatul își dorea să fi avut un surtuc mai gros sau să-și fi pus încă o cămașă. Aproape de fiecare dată când încerca să-și tragă mantia pe lângă corp, aceasta se prindea în tolba care-i atârna la șold. Oricum, nu prea îl ajuta dacă încerca să-și țină mantia cu o singură mână – în cealaltă avea arcul, cu o săgeată deja pregătită, gata să tragă.

După ce o rafală foarte puternică îi smulse mantia din mână, el aruncă o privire spre tatăl său, pe deasupra spinării iepei lăptoase, maronii. Se simți cam ca un prostănac pentru faptul că voise să se asigure că Tam era încă acolo – dar era una din acele zile în care totul părea cu puțință. Vântul vuia atunci când se întetea, dar, în afară de asta, tot ținutul era cufundat într-o tăcere grea. Prin comparație, scârțâitul ușor al osiei părea foarte zgomotos. În pădure nu cânta nicio pasăre, de pe nicio creangă nu se auzeau chițăiturile verivelor. Nu că s-ar fi așteptat să le audă – nu într-o așa primăvară.

Numai copacii care nu-și pierdeau frunzele sau acele în timpul iernii mai erau încă verzi. Mănunchiuri de crenguțe căzute din tufișurile rămase din anul care trecuse se întindeau, ca niște pânze maronii de păianjen, peste țăncurile de stâncă de sub copaci. Și buruienile erau puține – cele mai numeroase printre ele erau urzicile, iar celelalte erau tot felul de soiuri cu ghimpi sau cu ace sau buruienile puturoase care-ți lăsau un miros de mușgai pe încălțări dacă le călcai cumva, din greșeală. Pe jos, acolo unde copacii adunați laolaltă țineau o umbră deasă, încă se mai vedeau petice de zăpadă. Nici acolo unde reușea să ajungă, lumina soarelui nu avea nici putere, nici căldură. Soarele palid se înălțase deasupra copacilor, la răsărit, dar lumina lui era oarecum întunecată, ca și cum s-ar fi amestecat cu umbra. Era o dimineată tulbure, numai bună pentru gânduri neplăcute.

Din instinct, băiatul atinse coada săgeții; era pregătit să o ridice și să și-o lipească de obraz într-o clipă, așa cum îl învățase Tam. Iarna fusese destul de rea și pe la ferme, mai rea decât oricare dintre cele de care-și

aminteau fie și cei mai bătrâni din sat, dar pesemne că în munți fusese și mai cumplită, dacă era să se ia după numărul de lupi care fuseseră siliți să năvălească în Ținutul celor Două Râuri. Lupii atacau periodic țărcurile de oi și străpungeau cu colții pereții grajdurilor, ca să ajungă la vite și la cai. Ba oile mai fuseseră atacate și de urși, deși nimeni nu-i mai văzuse prin acele locuri de ani întregi. Dacă ieșai din casă după lăsarea întunericului, nu mai erai în siguranță. Oamenii cădeau pradă fiarelor la fel de des ca oile, și asta nu întotdeauna după asfințit.

Tam mergea cu pași mari de cealaltă parte a Belei, sprijinindu-se în sulică ca într-un toiag, nebăgând în seamă vântul care-i făcea mantia maronie să fluture ca o flamură. Din când în când, atingea ușor șoldul iepei, ca să-i amintească să-și continue drumul. Cu pieptul său puternic și cu fața lată, oferea concretețe atmosferei acelei dimineți, ca o stâncă nemișcată, în mijlocul unui vis vag. Deși obrații săi arși de soare erau ridicați, iar părul nu mai avea decât câteva șuvițe negre printre cele cărunte, era în el un sâmbure de duritate, de parcă nici măcar un potop nu l-ar fi putut culca la pământ. Acum pășea netulburat pe drum. Fie, părea să spună mersul său, deci fiecare crescător de oi trebuie să se păzească de urși și de lupi, dar fiarele ar face bine să nu încerce să-l oprească pe Tam al'Thor din drumul spre Emond's Field.

Tresărind cuprins de un sentiment de vinovăție, Rand se întoarse cu ochii la partea sa de drum; calmul lui Tam îi adusese aminte de sarcina pe care o avea. Era cu un cap mai înalt decât tatăl său, mai înalt decât oricare alt bărbat din ținut, și nu prea semăna cu Tam, decât poate la lățimea umerilor. Ochii săi cenușii și nuanța roșiatică a părului erau o moștenire de la mama sa, din câte îi spusese Tam. Ea nu fusese dinspre partea locului, iar Rand nu prea își mai amintea decât de zâmbetul de pe chipul ei; totuși, în fiecare an îi punea flori pe mormânt – și primăvara, la sărbătoarea Bel Tine, și vara, la Ziua Soarelui.

În căruța care înainta legănat se aflau două butoiașe cu rachiu de mere, făcute de Tam, și opt butoiașe ceva mai mari cu cidru, care, după o turnă întreagă de îngrijiri, de-abia prinsese puțină tărie. În fiecare an, Tam venea cu aceste produse la hanul Izvorul de Vin, dăruindu-le pentru

sărbătoarea de Bel Tine; așa că, după cum o declarase, nu avea de gând nici în această primăvară să se lase intimidat de lupi sau de vântul rece. Chiar și așa, nu mai fuseseră în sat de săptămâni întregi. Nici măcar lui Tam nu prea-i venea să călătorească mult zilele astea. Totuși, el își dăduse cuvântul că va aduce rachiul și cidrul, deși întârziase chiar până în ajunul sărbătorii. Pentru Tam era important să-și țină cuvântul. Rand era pur și simplu fericit să plece de la fermă, aproape la fel de fericit ca și pentru faptul că venise ziua de Bel Tine.

În timp ce Rand supraveghea partea sa de drum, începu să-l încerce o senzație, din ce în ce mai intensă, că îl urmărea cineva. O vreme, încercă să n-o bage în seamă. Printre copaci nu se mișca nimic și nu se auzea decât zgomotul vântului. Dar senzația nu numai că persista, ci devenea și mai puternică. Părul de pe brațe i se ridicase; pielea îl mânca, de parcă îl durea ceva pe dinăuntru.

Nervos, el își schimbă poziția arcului, ca să se poată scărpinga, și-și spuse că ar fi cazul să nu-și mai facă idei. Nu era nimic în pădure pe partea lui de drum, iar dacă ar fi fost ceva pe cealaltă parte, i-ar fi spus Tam. Aruncă o privire peste umăr... și clipi surprins. Pe drum, la nu mai mult de douăzeci de lungimi în spate, o siluetă călare, învăluită în mantie, îi urmărea. Și calul, și călărețul erau la fel de întunecați, de un negru mat și fără strălucire.

Obişnuința, și nimic altceva, îl împiedică să se oprească în loc în timp ce privea.

Mantia călărețului îl învăluia din cap până în picioare; gluga îi venea mult peste față, așa că nu se vedea nimic din el. Rand se gândi în treacăt că era ceva ciudat în înfățișarea călărețului; însă ceea ce-l fascina cu adevărat era deschizătura umbrită a glugii. Nu reușea să zărească decât foarte vag contururile feței, dar avea senzația că privea drept în ochii necunoscutului. Și nu-și putea lua privirea de la el. Stomacul i se strânse de neliniște. De sub glugă nu se zărea decât o umbră, dar simți un val de dușmănie care-l lovi atât de puternic, de parcă ar fi văzut limpede un chip schimonosit de ura față de toate făpturile vii, și mai ales față de el. Față de el, mai presus de orice.

Dintr-odată lovi o piatră cu călcâiul și se împiedică, luându-și ochii de la Călărețul cel Întunecat. Arcul îi căzu pe drum și numai faptul că întinse mână și se prinsese de frâul Belei îl opri să nu se prăvălească și el pe spate. Sforăind surprinsă, iapa se opri, întorcându-și capul să vadă cine o prinsese. Tam se încruntă la el peste spinarea Belei:

- Ei, băiete, ai pățit ceva?

- E un călăreț, zise Rand găfâind, în timp ce se îndrepta din șale.

Un străin care ne urmărește.

- Unde? întrebă bărbatul mai vârstnic, ridicându-și sulița cu vârful lui și privind în urmă cu mare grijă.

- Acolo, pe...

Dar Rand tăcu brusc, odată întors spre locul în care se uitase ceva mai devreme. Drumul din spatele lor era gol. Neîncrăzător, el privi în pădure, pe ambele părți ale drumului. Copacii cu crengi goale nu ofereau niciun loc bun pentru o ascunzătoare, și totuși nici urmă de cal sau călăreț. Bătăutul prinse privirea nedumerită a tatălui său.

- Era acolo. Un bărbat într-o mantie neagră, pe un cal negru.

- N-aș vrea să-ți pun cuvântul la îndoială, băiete, dar atunci unde a dispărut?

- Nu știu. Dar era acolo.

Dintr-o mișcare, Rand își ridică arcul și săgeata, care-i căzuseră. Într-o clipă, cercetă penele din coada săgeții, apoi o puse la loc în arc și-l încordă pe jumătate. Apoi însă se opri. Nu avea în ce să țintească.

- Zău că era.

Tam își clătină capul cărunt.

- Ei, dacă zici tu, băiete. Atunci hai să vedem. Un cal lasă urme de copite, chiar și pe pământul ăsta bătătorit.

O apucă spre spatele căruței, cu mantia fluturându-i în vânt.

- Dacă le găsim, atunci știm sigur că a fost. Dacă nu... mă rog, în zile cu asta orice om poate avea vedenii.

Brusc, Rand își dădu seama ce fusese în neregulă cu călărețul (pe lângă faptul că apăruse într-un chip atât de ciudat). Vântul care-i biciuia și pe el, și pe Tam nu-i mișcase acestuia nici măcar una dintre cutele mantiei.

Dintr-odată, băiatului i se uscă gura. Pesemne că i se păruse. Tatăl său avea dreptate. O dimineață ca asta putea să facă pe oricine să aibă vedenii. Numai că nu-i venea să creadă. Dar cum să facă să-i spună tatălui său că bărbatul care părea să fi dispărut pur și simplu în văzduh purta o mantie pe care vântul n-o putea atinge?

Cu o expresie îngrijorată, își miji ochii, cercetând pădurile care-i înconjurau. Arătau altfel decât de obicei. Era obișnuit să se plimbe liber prin pădure, aproape de când învățase să meargă. Învățase să înoate în lacurile și pâraiele din Pădurea de la Apus, dincolo de ultimele ferme aflate la apus de Emond's Field. Cercetase și Dealurile Nisipoase – ceea ce multă lume spunea că aducea ghinion –, iar odată, împreună cu prietenii săi cei mai apropiați, Mat Cauthon și Perrin Aybara, ajunsese chiar până la poalele Munților de Negură – cu mult mai departe decât ajunseseră în viața lor cei mai mulți oameni din Emond's Field. Pentru ei, o călătorie în satul vecin, în sus, pe Dealul Străjii, sau în jos, până la Deven Ride, era o mare ocazie. Pe nicăieri, în toate aceste drumuri, Rand nu dăduse peste vreun loc care să-l înspăimânte. Cu toate acestea, azi, Pădurea de la Apus nu mai era locul pe care și-l amintea. Un bărbat care putea dispărea atât de brusc putea să și reapară la fel, pe neașteptate, poate chiar lângă ei.

– Nu, tată, nu-i nevoie.

Tam se opri surprins, iar Rand încercă să-și ascundă fâstăceala jucându-se cu gluga mantiei.

– Cred că ai dreptate. N-are sens să căutăm ceva ce nu există, mai ales că avem lucruri mai bune de făcut – să ajungem în sat și să scăpăm de vântul ăsta.

– Mi-ar prinde bine o pipă, zise Tam încet, și o cană cu bere undeva la căldură. Apoi, zâmbind larg, adăugă dintr-odată: Și pare-mi-se că ești nerăbdător s-o vezi pe Egwene.

Rand reuși să zâmbească slab. Avea o sumedenie de lucruri pe suflet în momentul respectiv, iar fata Starostelui era undeva în josul listei. Nu-i mai trebuia nicio altă tulburare. De un an încoace, de câte ori se întâlneau, ea îl făcea să se simtă din ce în ce mai nelalocul lui. Și, mai rău, parcă nici nu-și dădea seama. Nu, era limpede – nu voia să se mai gândească și la Egwene.

Tocmai când spera ca tatăl său să nu-și dea seama că era speriat, Tam spuse:

– Băiete, amintește-ți: flacăra și hăul.

Ciudat lucru – ce-l învățase Tam: să se concentreze asupra unei flăcări, una singură, în care să-și verse toate emoțiile – frică, ură, mânie – până ce mintea i se golea. Numai să devină una cu hăul rămas, apoi putea face orice voia – așa îi spusese Tam. Nimeni din Emond's Field nu mai vorbea așa. Și totuși, tocmai Tam câștiga în fiecare an întrecerea de tras cu arcul de la Bel Time, cu ajutorul flăcării și al hăului. Rand credea că, anul acesta, avea și el o șansă să ocupe un loc bun – dar numai să izbutescă să rămână în hău. De vreme ce Tam adusesese vorba despre asta, era limpede că-i observase tulburarea; dar nu mai pomeni nimic altceva.

Tam o îmboldi pe Bela să pornească din nou la drum și își reluară mersul; bărbatul mai în vârstă umbla cu pași mari, de parcă nu se lătămplase nimic ieșit din comun și nici nu s-ar fi putut întâmpla vreodată. Rand își dorea să-i fi putut urma exemplul. Încercă să-și golească mintea, dar hăul îi tot scăpa printre degete, înlocuit de imaginea călărețului cu mantie neagră.

Voia să creadă că Tam avea dreptate, că nu existase niciun călăreț decât în mintea lui, numai că amintirea senzației de ură era mult prea vie. Era limpede că fusese cineva acolo. Iar acel cineva îi dorea răul. Băiatul se tot uită în urmă, până ce în jurul lor apărură acoperișurile ascuțite, de stuf, ale caselor din Emond's Field.

Satul se afla la marginea Pădurii de la Apus, care se tot rărea, până ce ultimii copaci răzleți se amestecau printre casele solid construite. Spre răsărit, pământul cobora într-o pantă ușoară. Deși prin jur erau răspândite și petice de pădure, împrejurimile satului, până la Codrul cu Bălți, cu îngrămădeala lui de râuri și lacuri, erau pline de ferme și de câmpuri și pășuni mărginite cu garduri vii. Spre apus, pământul era la fel de fertil, iar pășunile de acolo erau aproape în fiecare an verzi; dar în Pădurea de la Apus se găseau foarte puține ferme. Iar pe măsură ce te apropiai de Dealurile Nisipoase, acestea dispăreau cu totul – ca să nu mai vorbim de ținutul din jurul Munților de Negură, care se înălțau peste creștetele

copacilor din Pădurea de la Apus, ceva mai departe de Emond's Field, dar foarte vizibili. Unii spuneau că pe acolo pământul era prea stâncos – dar tot Ținutul celor Două Râuri era plin de pietre. Alții spuneau că locul aducea ghinion. Câtiva mormăiau cum că n-avea rost să te apropii de munți mai mult decât era nevoie. Oricum ar fi stat lucrurile, numai oamenii cei mai îndrăzneți își aveau fermele în Pădurea de la Apus.

După ce căruța trecu de primul rând de case, în jurul ei începură să roiască cete întregi de copilași și de câini. Bela pășea răbdătoare, fără să bage de seamă plozii zgomotoși care se împiedicau pe sub nasul ei, jucându-se de-a prinselea sau cu cercul. În ultimele luni, jocurile și râsul copiilor fuseseră destul de rare; chiar după ce vremea se mai îmblânzise, copiii rămăneau în case de frica lupilor. Pesemne că numai apropierea Sărbătorii îi convinsese să iasă iarăși la joacă.

Dar Sărbătoarea îi influența și pe cei mari. Obloanele late fuseseră trase și, aproape în fiecare casă, gospodinele ieșiseră la geam, încinse cu șorțuri și cu părul prins în basmale, scuturând cearșafurile sau scoțând saltele și punându-le pe pervaz la aer. Deși frunzele copacilor nu încolțiseră, nicio femeie nu era dispusă să o prindă Bel Tine înainte să-și fi terminat curățenia de primăvară. În fiecare curte se vedeau preșuri atârinate pe sfiori, iar copiii care nu reușiseră să scape afară, pe ulițe, își vărsau furia lovindu-le cu bătătoarele. Pe multe dintre acoperișuri se vedeau stăpânii caselor care se plimbau de colo colo, verificând stuful, ca să observe dacă nu cumva stricăciunile iernii le cereau să-l cheme în ajutor pe meșterul Cenn Buie.

Tam se opri de câteva ori, pentru scurtă vreme, intrând în vorbă cu unul sau altul. De vreme ce nici el, nici Rand nu plecaseră de la fermă de mai multe săptămâni, fiecare voia să se pună la curent cu mersul lucrurilor de prin zona lor. Oamenii din Pădurea de la Apus nu apăruseră prea des în oraș. Tam le vorbi tuturor despre stricăciunile provocate de furtunile din timpul iernii, devenite din ce în ce mai rele, de mieii născuți morți, de câmpurile maronii pe care, în mod normal, ar fi trebuit să încolțească grânelor și să înverzească pășunile, de stolurile de corbi care soseau în locul păsărilor cântătoare. Erau povești destul de triste – în timp ce, de jur

împrejurul lor, lumea se pregătea de Bel Tine, oamenii care-l ascultau pe Tam clătinau din cap cu îngrijorare. Era la fel peste tot.

Cei mai mulți dintre ascultători ridicau din umeri și spuneau:

– Ei, cu voia Luminii, o să trecem și prin asta.

Iar alți rânjeau și adăugau:

– Și chiar și fără voia ei, tot o să scăpăm.

Așa era felul celor mai mulți oameni din Ținutul celor Două Râuri. Niște oameni care erau siliți să privească grindina care le strica recoltele sau lupii care le furau mieii, și-apoi s-o ia de la capăt, iar și iar, indiferent de câte ori li se întâmpla, nu renunțau atât de ușor. Cei mai mulți dintre cei care renunțau plecaseră de mult.

Tam nu s-ar fi oprit să stea de vorbă cu Wit Congar dacă bărbatul nu ar fi leșit în uliță, forțându-i să se oprească, altminteri Bela ar fi dat drept peste el. Cei din neamurile Congar și Coplin – membrii lor se căsătoriseră de atâtea ori între ei încât nimeni nu mai știa unde se termina un neam și începea celălalt – erau, cu toții, recunoscuți, de la Dealul Străjii până la Deven Ride, și poate chiar până la Taren Ferry, drept cărcotași și scandalagii.

– Trebuie să ajung cu astea la Bran al'Vere, Wit, zise Tam, arătând spre butoaiile din căruță, dar bărbatul ciolănos rămase pe loc, cu o figură neră. Până la venirea lor stătuse întins pe treptele din fața casei sale, nu crevut pe acoperiș, deși stuful părea să aibă mare nevoie de îngrijirile lui Jupân Buie. Wit Congar nu părea niciodată dispus să se apuce de treabă sau să ducă la bun sfârșit ceea ce începuse. Așa erau cei mai mulți din neamurile Coplin și Congar, dacă nu și mai rău.

– Ce ne facem cu Nynaevae, al'Thor? întrebă Congar. N-avem ce face cu așa o Meștereasă în Emond's Field.

Tam oftă adânc.

– Nu-i treaba noastră, Wit. De Meștereasă se ocupă femeile.

– Păi, al'Thor, ar fi mai bine să luăm măsuri. Ne-a zis că o să avem o iarnă blândă. Și o recoltă bună. Acum, numai s-o întrebi ce-i șoptește vântul, că se și încruntă la tine și-ți întoarce spatele.

– Dacă ai întreat-o așa cum faci tu de obicei, Wit, zise Tam răbdător, ai noroc că nu ți-a tras și una cu bățul pe spinare. Acuma, nu te supăra, băutura...